

Katherine Center schrijft als geen ander over vallen,
opgroeien en liefde vinden. – Brené Brown

KATHERINE CENTER

ROMAN

Het was vrijdagmiddag en bijna tijd om naar huis te gaan, maar dat kon Cole Hutcheson niets schelen.

Het kon eigenlijk niemand iets schelen. Iedereen stond namelijk op het punt om te worden ontslagen.

Of nou ja, niet iedereen, maar wel te veel van ons.

Op dat moment verscheen Cole naast mijn bureau met de vraag of ik een paar weken naar Key West wilde om een video over een reddingszwemmer bij de Amerikaanse kustwacht te maken.

Mijn antwoord was natuurlijk: 'Ja hoor.'

Wist ik wat een reddingszwemmer was? Kon ik Key West aanwijzen op een landkaart? Wist ik ook maar iets over de Amerikaanse kustwacht – behalve dat ze iets deden met wachten aan de kust? Hield ik überhaupt van de oceaan?

Nee. En dus had dat misschien ook beter mijn antwoord op zijn vraag kunnen zijn.

Maar dat deed er niet toe.

Zo ging het nu eenmaal in deze branche: de harde wereld van de semiprofessionele videoproductie.

En zo ging het ook toen de bedrijfsleider – een lange vrouw op hoge hakken die we allemaal simpelweg Sullivan noemden – besloot de komende maand maar liefst een derde van de afdeling te ontslaan. Waarschijnlijk zouden vooral de laatst aangenomen werknemers eraan moeten geloven. Waarvan ik er een was.

Ze had er een beleefde, maar ook ietwat smakeloze e-mail over gestuurd. Een bericht vol jargon over optimalisatie, het vinden van een nieuwe balans en de wet van vraag en aanbod in de branche, al had ik geen idee wat ze daarmee precies bedoelde.

Ik had haar mail kort doorgenomen, maar was toen al gauw weer aan het werk gegaan. Tot een paar minuten later het hele kantoor in paniek raakte.

Ik had het kustwachtproject waarschijnlijk toch wel aangenomen. Maar door de e-mail van Sullivan deed ik dat een stuk sneller dan gewoonlijk.

Zodra ik ja had gezegd, gaf mijn leidinggevende Cole me alle details over het project. Hij vuurde de feiten in het nu zo goed als lege kantoor razendsnel op me af. Dat vond ik prima. Sterker nog, dat vond ik fijn. Ik kon niet wachten om hem en Sullivan te laten zien dat ik een enorme aanwinst was voor het bedrijf.

Na vandaag leek het me goed om ze daar nog eens extra aan te herinneren.

Ik sloeg een notitieboekje open om de belangrijkste dingen op te schrijven.

‘De video zal op de vliegbasis van de kustwacht in Key West worden opgenomen,’ zei Cole.

‘Ik dacht dat de kustwacht alleen een zwembasis zou hebben,’ zei ik half grappend.

Cole negeerde me. ‘Het is de bedoeling dat het een wervingsvideo wordt. Daarvoor willen ze een reddingszwemmer in een helikopter filmen –’

‘Een zwemmer in een helikópter?’ vroeg ik, waarmee ik hem wederom onderbrak.

Cole keek me nu met samengeknepen ogen aan, alsof hij niet wist of ik mijn vraag serieus bedoelde of niet.

Toen nam hij een beslissing. ‘Oké,’ zei hij, waarna hij aanstalten maakte om te vertrekken. ‘Misschien past dit project toch niet zo goed bij je als ik dacht.’

‘Wacht!’ zei ik, en ik hief mijn handen om hem te laten blijven.

Cole ging weer zitten, maar nam me nog altijd fronsend in zich op. ‘Weet je ook maar iets over de kustwacht?’

Er stond flink wat op het spel. Als ik tegen hem kon liegen, zou ik dat zeker hebben gedaan. Ik vermoedde echter dat hij dat meteen door zou hebben en dus was ik eerlijk. ‘Niet echt,’ zei ik.

‘In dat geval past dit project inderdaad niet bij je,’ zei Cole hoofdschuddend.

‘Het past juist perfect bij me,’ blufte ik. ‘Het feit dat ik niks over het leger weet, maakt mij juist de ideale kandidaat voor deze klus.’

Cole sloeg zijn armen over elkaar om zich te wapenen tegen het complete onzinverhaal dat ik hem ongetwijfeld zou vertellen.

‘Het moet een promotievideo worden, toch?’ vroeg ik, terwijl ik snel bedacht wat ik wilde zeggen. ‘Wat betekent dat de doelgroep bestaat uit mensen die – net als ik – niks over de kustwacht weten. Ik zou de video zo laagdrempelig mogelijk kunnen maken. Juist doordat ik niks over de kustwacht weet, zie ik dingen die andere mensen waarschijnlijk niet zien.’

Ik wist nog niet eens wat het project precies inhield, maar toch wilde ik deze kans niet zomaar aan me voorbij laten gaan.

Ik wilde er alles aan doen om me van mijn beste kant te laten zien. Want ik wilde koste wat kost niet ontslagen worden.

Cole zuchtte en leek toen te besluiten me in ieder geval voorlopig het voordeel van de twijfel te geven. Op een toon waarmee de meeste mensen alleen kleuters toespreken, zei hij: ‘De kustwacht vliegt met helikopters over de oceaan zodat hun zwemmers mensen uit gevaarlijke situaties kunnen redden.’

Opeens bedacht ik dat ik inderdaad weleens filmpjes had gezien van reddingswerkers die vanuit helikopters de oceaan in sprongen. ‘Dat is dus de kustwacht?’ vroeg ik. ‘Die mensen met flippers?’

Cole knipperde zo langzaam met zijn ogen dat het er bijna spottend uitzag. ‘Ja. Maar noem het alsjeblieft geen flippers.’

Ik probeerde een ander woord voor flippers te bedenken.

‘Het zijn vinnen,’ zei Cole, waarop hij wederom zijn hoofd schudde. ‘Of zwemvliezen. Ik kan volgens mij echt beter iemand anders zoeken voor deze klus.’

‘Nee, nee!’ zei ik. ‘Ik red me heus wel.’

‘Als ik je nog één keer het woord flippers hoor zeggen, zoek ik iemand anders,’ zei hij. Na een korte stilte merkte hij op: ‘Ik had dit project bijna aan Jaden gegeven.’

Cole gaf verreweg de meeste projecten aan Jaden, die hier twee maanden langer werkte dan ik. ‘Waarom heb je dat uiteindelijk toch niet gedaan?’

Cole haalde zijn schouders op. ‘Hij kan niet zwemmen.’

Vertel dit alsjeblieft aan niemand, maar ik kon ook niet zwemmen.

‘En dat is een probleem?’ vroeg ik.

‘Dat lijkt me wel,’ zei Cole. ‘De helft van de video zal in het water worden opgenomen.’

Dat was inderdaad een probleem. ‘Ik neem aan dat de videograaf vooral op en aan het water zal werken. Niet in het water.’

‘In het water, op het water, aan het water.’

‘Maar niet onder water, toch? Ik heb geen duikbrevet nodig?’

Cole dacht kort na. ‘Nee. De video gaat over een reddingszwemer, geen reddingsduiker.’

‘Dus op het water – niet in het water.’

‘Tenzij er iets gruwelijk misgaat.’

Ik had beter mijn mond kunnen houden, maar dat deed ik natuurlijk niet. ‘Gruwelijk misgaat?’

Cole haalde zijn schouders op. ‘De helikopter zou bijvoorbeeld in de oceaan terecht kunnen komen.’

‘Gebeurt dat dan weleens?’

‘Dat kan gebeuren. Het is weleens gebeurd.’

Niet te geloven. Ik ademde diep in.

‘En als het gebeurt,’ zei Cole, ‘moet je wel kunnen zwemmen. Want zodra een helikopter in het water terechtkomt, keert hij ondersteboven.’

Misschien kon hij deze klus inderdaad beter aan iemand anders geven.

Ik knikte en probeerde hem zo kalm mogelijk aan te kijken, alsof er niks aan de hand was. Toen vroeg ik hem op quasi-achteloze toon: ‘Waarom keren helikopters als ze in het water terechtkomen ook alweer ondersteboven?’

Cole knipperde met zijn ogen. Hij dacht duidelijk dat dit iets was wat iedereen wist. ‘Je weet dat er een soort metalen wieken boven de cabine zitten, toch?’

Ik keek hem met licht samengeknepen ogen aan. ‘Ja.’

‘Vlak daaronder zit de motor.’

Ik knikte bedenkelijk.

‘Dus helikopters zijn topzwaar,’ zei hij.

‘En daardoor keren ze ondersteboven?’ vroeg ik.

‘Precies. Al gebeurt dat alleen als ze neerstorten.’

‘Maar dat komt zelden voor, toch?’

Cole haalde zijn schouders op. 'Het komt weleens voor, maar bij de kustwacht weten ze precies wat je dan moet doen. Daar zijn ze uitgebreid op getraind. Tijdens hun opleiding werken ze met een simulator die in het water ondersteboven wordt gekeerd... en dan moeten ze zich een weg naar buiten zien te banen. Degene die we voor dit project naar Key West sturen, zal die training ook moeten volgen.'

Wacht even – wat?

'Sorry,' zei ik, 'maar degene die voor het maken van deze video naar Key West vertrekt, moet dus een training volgen waarbij hij in een helikopter onder water ondersteboven wordt gekeerd?'

'In een simulator,' zei Cole. 'Dat is een eis van de verzekering.'

Ik probeerde mijn gezicht zo goed mogelijk in de plooi te houden. 'Cool.'

Ik besloot hem geen verdere vragen meer te stellen.

Cole knikte en concentreerde zich toen weer op zijn uitleg. 'Het is dus van groot belang dat je geen problemen hebt met water.'

'Die heb ik zeker niet.' Ik glimlachte. Dat was toch geen leugen? Ik bedoel, op zich had ik geen problemen met water.

'Heel goed,' zei Cole. 'Want ik probeer je met dit project alleen maar te helpen.'

Was dat zo? 'Is dat zo?'

'Ja,' zei hij ietwat ongeduldig. 'Jaden komt misschien niet voor dit project in aanmerking, maar ik had het ook aan Dylan kunnen geven. Of aan Arjun. Of Mila.' Collega's die hier ook nog maar kort werkten en dus elk moment ontslagen konden worden.

'Waarom heb je dan voor mij gekozen?' vroeg ik, verbaasd dat ik hem blijkbaar was opgevallen.

'Omdat Sullivan op het punt staat de helft van het personeel te ontslaan.'

'De helft?' vroeg ik verbaasd. 'Ik dacht een derde.'

'Het is de helft. Er zullen de komende weken flink wat koppen rollen. Het hele bedrijf wordt gereorganiseerd. Ze heeft zelfs consultants ingehuurd. Je hebt gehoord dat ze in scheiding ligt, toch?'

Ik knikte.

'Heb je ook gehoord dat haar man haar bedrogen heeft met zijn pilatesdocent?'

Oef. Dat was wel erg pijnlijk. Ik schudde mijn hoofd.

‘Hij heeft een compleet team van advocaten ingehuurd dat het voor elkaar heeft gekregen dat hij er met vrijwel al het geld vandoor gaat.’

Er trok een diep medelijden met Sullivan door me heen. Hoewel ik eigenlijk nog nooit een gesprek met haar had gevoerd.

‘Ze is dus behoorlijk kwaad. En ze reageert zich af op dit bedrijf door te zorgen dat het vanaf nu zo veel mogelijk winst maakt. Wat tot gevolg heeft dat mensen zoals jij waarschijnlijk zullen worden ontslagen.’

‘Mensen zoals ik?’

‘Maar ik wil dat je blijft. Want als Sullivan alle getalenteerde mensen ontslaat, maakt dat mijn leven een stuk moeilijker. En mijn leven is al moeilijk genoeg.’

‘Vind je dan dat ik talent heb?’

‘Ja.’ Cole haalde zijn schouders op.

Dat was nieuws voor me. ‘Sinds wanneer?’

‘Sinds je me laatst over je dromen vertelde.’

O, shit. Had ik dat gedaan?

Ik probeerde me de avond van ons bedrijfssetentje te herinneren. Het zou goed kunnen dat ik toen net iets te veel gedronken had. Na het diner hadden we met een klein groepje een taxi genomen. Cole en ik waren de laatste mensen die naar huis zouden worden gebracht en misschien... heel misschien was ik ietwat emotioneel geworden over de vele teleurstellingen die ik de laatste tijd te verwerken had gekregen. Waarover ik hem misschien net iets te veel had verteld.

Alle mensen Katie! dacht ik. Je weet toch dat je mensen niet zomaar van alles over je dromen kunt vertellen?

‘Dat had ik waarschijnlijk beter niet kunnen doen,’ zei ik ietwat gegeneerd.

‘Het was eigenlijk wel aandoenlijk,’ zei Cole. ‘Normaal gesproken merk ik nieuwe werknemers nooit zo op. Hoelang werk je hier nu? Een maand of zes?’

Zo nieuw was ik nu ook weer niet. ‘Ongeveer een jaar.’

Hij knikte. ‘Toen je begon te huilen, kon ik niet anders dan naar je luisteren. Je vertelde me dat je door iemand bent afgewezen – en dat heb ik zelf ook meegemaakt.’

Deelde hij nou iets persoonlijks met me? Wilde hij soms dat ik medelijden met hem zou hebben? Was dit zijn manier om een band met me op te bouwen?

Maar toen ging hij verder. 'Je zag er gewoon zo... Wat is een beleeft woord voor triest?'

'Zielig? Meelijwekkend?' opperde ik.

'Precies. Meelijwekkend. Zo zag je eruit. Weet je nog dat je op een gegeven moment je neus snoot in je blouse, alsof het een zakdoek was?'

Dat was ik eigenlijk vergeten, maar nu stond die herinnering weer kraakhelder op mijn netvlies.

'Je vertelde me ook over de video's die je gemaakt hebt voor je *Een dag in het leven*-project,' zei Cole. 'Thuis heb ik er een bekeken en ik vond je werk verbazingwekkend goed.'

Dit gesprek was net een spelletje pingpong. 'O ja?'

'Je cinematografie is erg sterk. Je cameraperspectieven zijn verrassend. En je weet bij de mensen die je interviewt veel emotie op te wekken.'

Ik was er inderdaad erg goed in om mensen aan het huilen te maken.

Ik beseftte pas hoe fijn het was om wat aanmoediging te krijgen toen het gebeurde. Cole was door zijn arrogantie en licht narcistische trekjes zeker niet mijn favoriete collega. Maar hij was wel erg goed in zijn werk.

En als iemand die ergens goed in is, zegt dat jij daar ook goed in bent... dan is dat heel fijn. Cole Hutcheson stond op het punt om me flink in de problemen te brengen, maar ik moest toegeven dat het erg inspirerend was om hem zo enthousiast over mijn werk te horen praten.

Want ik was kortgeleden inderdaad door iemand afgewezen.

En ik hield enorm van mijn werk.

En ik wilde echt niet ontslagen worden.

'En daarom wil je me helpen?' vroeg ik.

Cole telde de redenen daarvoor op zijn vingers af. 'Ten eerste wil ik je helpen omdat ik je werk oprecht goed vind. Ten tweede wil ik je helpen omdat het mijn leven een stuk moeilijker zou maken als

je zou worden ontslagen. En ten derde wil ik je helpen omdat deze klus precies past bij het onderwerp van je persoonlijke project.'

Het onderwerp van mijn persoonlijke project.

Niet te geloven. Had ik hem daar dan ook over verteld?

Ik werkte doordeweeks voor een videoproduktiebedrijf. Je weet vast wel wat bedrijfsvideo's zijn, toch? Een soort kruisingen van reclamespotjes en documentaires, al hebben ze meer weg van reclamespotjes dan van documentaires. Bij het maken van bedrijfsvideo's zijn branding, marketing en het tevreden houden van de opdrachtgever erg belangrijk. En het gebruik van energieke, royaltyvrije muziek.

Er was op zich niks mis mee.

Ik werkte in een mooi gebouw en had aardige collega's. Via mijn werkgever was ik aangesloten bij een collectieve zorgverzekering en ik werd prima betaald – althans, voorlopig. Ik mocht dus zeker niet klagen.

Er was echter één maar. Het probleem met creatief werk voor een baas is dat er vaak geen ruimte is voor je eigen visie. Je baseert je visie namelijk op de vermoedelijke visie van iemand anders.

Wat niet hetzelfde is.

En dus werkte ik in het weekend aan mijn eigen video's.

Aan mijn passieproject.

Ik maakte documentaires van zo'n zes minuten voor het YouTube-kanaal dat ik was begonnen.

En die minidocumentaires gingen over... helden.

Dat was het onderwerp van mijn persoonlijke project.

Ik maakte videoportretten van mensen die kinderen uit brandende auto's hadden getrokken, hadden ingegrepen bij een beroving of tijdens een storm een drenkeling uit de oceaan hadden gered. Ik ging thuis bij ze langs om ze een dagje te filmen en ze over hun heldendaad te interviewen. Daarbij wilde ik weten wat de betreffende held gedaan had en waarom, hoe hij of zij door de gebeurtenis was veranderd en wat die voor hem of haar betekende.

Een dag in het leven. Meer niet. Een korte video over een doodgewoon persoon die op een dag had besloten iets buitengewoons te doen.

Het idee was bij me opgekomen tijdens een periode waarin ik me,

hoe zal ik het zeggen... verschrikkelijk teleurgesteld voelde in de mensheid. Een periode waarin ik wel wat verhalen over bijzondere daden, helden en persoonlijke offers kon gebruiken. Verhalen over goede mensen.

Ik maakte mijn video's door precies vierentwintig uur met iemand door te brengen en simpelweg een dag in zijn leven te filmen – van het drinken van een kop koffie bij het ontbijt tot het aantrekken van zijn sokken, van het voeren van de kat tot de rit naar kantoor. Die beelden vormden mijn B-roll, wat een videografeterm is voor opvulling, hoewel dat misschien niet helemaal het goede woord is om hun functie in mijn werk te omschrijven. Mijn B-roll vormde namelijk de basis van mijn hele documentaire. Tijdens mijn bezoek vroeg ik het onderwerp van mijn video me zo uitgebreid mogelijk over zijn of haar heldendaad te vertellen – van begin tot einde. Om het verhaal zo goed mogelijk weer te geven, probeerde ik precies de juiste vragen te stellen. Ik wilde namelijk weten hoe het nu écht is om een held te zijn.

Ik filmdde de interviews wel, maar gebruikte alleen het geluid. In elke documentaire vertelde een held binnen zes minuten zijn verhaal, maar zag je als kijker een doodgewone dag in zijn leven.

Ik zal het maar gewoon toegeven. De video's waren erg cool.

Vrijwel niemand bekeek ze, maar ze waren erg cool.

Tot nu toe waren de helden in mijn video's vooral vrouwen. Dat had geen feministische reden, maar kwam doordat ik voor mijn documentaires echt vierentwintig uur met mensen wilde doorbrengen en dus ook bij hen logeerde. Daar tekenden ze van tevoren een contract voor. Eén volle dag mocht ik álles wat ze deden filmen. Op die manier ontstonden namelijk de bijzonderste shots: mensen die in slow motion hun haar föhnden, die bij zonsopkomst hun dagelijkse buikspieroefeningen deden, een kop koffie waar de stoom vanaf krinkelde. Spaghetti die om een vork werd gedraaid, telefoontjes met zieke ouders, knuffelsessies met huisdieren. Zuchten, fronsen, gelach. Tranen.

Persoonlijke dingen. Echte dingen.

Ik vond het alleen nogal ingewikkeld om een wildvreemde man vanuit het niks te vragen of ik in mijn eentje een nacht bij hem mocht komen logeren.

Zelfs als hij een held was.

Als ik op een dag rijk en succesvol was en een compleet team kon inhuren om me te helpen, zou ik misschien wel wat mannen aan de serie toevoegen. Al zou alleen een bodyguard eigenlijk genoeg zijn. Maar tot die tijd beperkte ik me tot het maken van portretten van vrouwen.

Een moment later zei Cole: 'Daarom geef ik je dit project. De man die in de promotievideo de hoofdrol speelt, is een echte held. Dus wil ik dat je voor deze klus naar Florida afreist, maar óók dat je een *Een dag in het leven*-video over hem maakt.'

Aha. Ik had natuurlijk al ja gezegd, maar nu begon ik steeds meer aan mijn keuze te twijfelen.

Het zat me een beetje dwars dat deze zogenaamde held een man was. Maar gezien de omstandigheden wist ik dat ik dat maar beter voor mezelf kon houden.

'Wat voor held is hij precies?' vroeg ik.

'Je hebt hem ongetwijfeld op het nieuws voorbij zien komen. Een paar jaar geleden heeft hij een golden retriever gered die van een rots gestort was.'

Ik trok mijn wenkbrauwen op. 'De hond van Jennifer Aniston?'

'Ja.'

'Dat is destijds gefilmd, toch?' zei ik. 'Die video is de hele wereld over gegaan!'

'Precies. En dat verbaast me niks. De beelden waren zo intens.'

Ik begon enthousiast te knikken. 'Eerst lieten ze hem aan een kabel naar beneden zakken, en vervolgens moest hij een heel stuk omhoog klimmen om de hond te bereiken.'

'Ruim dertig meter.'

'De hond had zoveel pijn dat hij hem probeerde te bijten.'

'Maar door het nummer "Heart and Soul" te neurien, wist hij hem te kalmeren.'

Ik knikte. Deze man moest wel een heel bijzondere held zijn. 'Weet je nog dat hij eerst zijn poot spalkte?' vroeg ik.

Cole knikte. 'En daarna tilde hij de hond in een reddingsmand, klom hij erbij en zijn ze samen omhooggetakeld.'

Zo te horen had Cole de video ook meerdere keren bekeken.

‘Hoe heette hij ook alweer?’ vroeg ik, want ik kon niet meteen op zijn naam komen.

‘Door de media werd hij destijds *Puppy Love* genoemd.’

‘Tom nog wat,’ zei ik nadenkend.

Cole hield zijn hoofd schuin en keek me nieuwsgierig aan. ‘Wacht even. Je hebt die video dus meerdere keren bekeken, maar niet meegekregen dat hij voor de kustwacht werkte?’

Ik probeerde een gepast antwoord te bedenken, maar dat was er niet. ‘Ik wist wel dat hij een of andere reddingswerker was.’

Cole schudde zijn hoofd. ‘Dit is dus precies de reden waarom de kustwacht een promotievideo nodig heeft.’

Ik hief verontschuldigd mijn handen. ‘Luister, ik heb die video niet meerdere keren bekeken omdat ik de reddingsactie van het leger zo cool vond. Ik heb hem meerdere keren bekeken om de... hartverwarmend... heid.’

Tot mijn verbazing knikte Cole. ‘De video was inderdaad erg hartverwarmend,’ zei hij op een toon waaruit bleek dat hij het filmpje misschien net iets té hartverwarmend had gevonden.

‘Die video was hoe dan ook de hele wereld over gegaan,’ zei ik. ‘Maar het feit dat Jennifer Aniston erbij betrokken was? En dat ze ook nog eens begon te huilen toen hij haar de hond teruggaf?’

Was dat niet precies waarnaar we allemaal op zoek waren? Naar iets échts?

‘Het was fantastische televisie,’ zei Cole instemmend.

Daar waren we het duidelijk roerend over eens.

Toen zei ik: ‘Dus de zwemmer die de kustwacht voor hun promotievideo wil gebruiken, is toevallig precies die man?’

‘Dat is geen toeval. Ze willen hem voor hun promotievideo gebruiken omdat hij het is. Het doel is namelijk om nieuwe mensen te werven.’

‘Maar...’ Ik dacht kort na. ‘Weigerde hij destijds geen interviews te geven?’

‘Dat klopt.’

‘Waarom is hij van gedachten veranderd?’

Cole hield zijn hoofd schuin, alsof hij dat een erg vreemde vraag vond. ‘Zijn báás heeft ervoor gezorgd dat hij van gedachten is veranderd.’

‘Ik weet nog dat hij destijds beweerde dat hij geen held was, maar gewoon zijn werk deed.’

‘Dat klinkt inderdaad als iets wat hij zou kunnen zeggen,’ zei Cole. ‘Al zegt hij over het algemeen niet zoveel.’

Kende hij hem soms? Ik wachtte tot hij zijn woorden zou toelichten.

Cole concentreerde zich nu echter weer op zijn werk. ‘Het zou voor je YouTubekanaal echt fantastisch zijn om hem aan je serie te kunnen toevoegen. Sterker nog, het zou je carrière zomaar eens een enorme impuls kunnen geven. Een video met hem zou ongetwijfeld vaak worden bekeken. En dat levert je vast een fraai bedrag op.’

Hij was wel erg optimistisch. Documentairemakers verdienden vrijwel nooit fraaie bedragen. Tenzij ze Ken Burns heetten. Sterker nog, documentairemakers waren zo’n beetje de slechtst betaalde mensen in de hele filmindustrie. De glamour en het geld van Hollywood kwamen bij het maken van documentaires zeker niet kijken. Je vertelde simpelweg de verhalen waarvan je vond dat ze een podium verdienden en vervolgens probeerde je de wereld zover te krijgen om te luisteren.

Daar kwam nog eens bij dat veel documentairemakers pas na het uitbrengen van hun werk de aandacht kregen die ze verdienden. Tijdens het maakproces waren ze dus volledig op zichzelf aangewezen, wat nog niet makkelijk was.

Desondanks had Cole een goed punt. De hele wereld hield immers al van deze man. Iedereen wilde wanhopig graag meer over hem weten, maar dat was niemand ooit gelukt.

Het feit dat hij niet beroemd wilde zijn, had hem alleen maar beroemder gemaakt.

Een korte documentaire over deze man zou ongetwijfeld veel bekijks trekken.

En met bekijks bedoel ik dat er waarschijnlijk miljoenen mensen naar zouden kijken.

Zou dit mijn carrière kunnen redden?

Het kon in ieder geval geen kwaad.

‘Waarom wilde je me ook alweer helpen?’ vroeg ik Cole.

‘Jij zou mij juist helpen,’ zei hij. ‘Want eigenlijk zou ik dit project zelf voor mijn rekening nemen.’

‘Jij zou de promotievideo voor de kustwacht maken?’

Cole knikte. ‘De betreffende held heeft specifiek om mij gevraagd. En daardoor kwam zijn baas bij ons kleine videobedrijfje in Dallas uit.’

‘Waarom doe je dit project dan niet zelf?’

‘Omdat ik dat niet wil.’

Waarom klonk Coles stem opeens zo bitter?

‘Waarom heeft hij specifiek om jou gevraagd?’ vroeg ik. ‘En waarom grijp je deze kans niet met beide handen aan? En nu ik je toch aan een vragenvuur onderwerp, wáárom zou Jennifer Anistons *Puppy Love* me een *Een dag in het leven*-video over hem laten maken, terwijl hij tot nu toe altijd heeft geweigerd te worden geïnterviewd?’

Cole knikte. ‘Dat zijn heel goede vragen,’ zei hij. Toen tikte hij met zijn vinger op mijn notitieboekje, alsof ik zijn antwoord maar beter kon opschrijven, en zei hij: ‘En het antwoord op al die kwesties is hetzelfde.’

Ik hield mijn pen in de aanslag.

Cole liet een lange stilte vallen, waarna hij uiteindelijk zei: ‘Omdat hij mijn broer is.’

2

Had Cole Hutcheson, manager bij een semiprofessioneel video-productiebedrijf, ooit weleens laten vallen dat zijn broer een held en het onderwerp van een virale video was?

Eh, nee.

Cole straalde allesbehalve glamour uit.

Sterker nog, hij was het type mens dat eigenlijk amper opviel. Tenzij hij actief zijn best deed om je dwars te zitten – bijvoorbeeld door je te onderbreken tijdens een vergadering of je te vragen een van zijn taken over te nemen alsof je zijn secretaresse was (wat zeker niet in je taakomschrijving stond) – ging hij gewoon... op in de menigte.

Ik kon dan ook amper geloven dat Cole het broertje van *Puppy Love* was.

Maar wie was ik om daarover te klagen?

Als mijn collega met een net iets hogere functie dan ik me wilde helpen om niet ontslagen te worden, zei ik daar zeker geen nee tegen. Daarbij was het toch niet mijn schuld dat het contact met zijn broer mogelijk allesbehalve goed was?

En weet je wat de reden was van hun slechte contact?

Dat zijn broer veel te fantastisch was.

Om te beginnen had hij de coolste bijnaam ter wereld, namelijk: Hutch.

En dat was nog maar het begin.

‘Hij is de ideale man,’ legde Cole uit, waarbij hij goed oplette dat ik alles wat hij zei opschreef. ‘Hij is een goede burger en in perfecte fysieke conditie. Hij doet elke dag tweehonderd push-ups, kan onder water drie minuten zijn adem inhouden en heeft nog nooit een gaatje in zijn tanden gehad. Hij is meer een machine dan een mens en verricht de ene na de andere goede daad.’

‘Dus hij is... té goed?’

‘Hij is het tegenovergestelde van goed! Hij is perfect.’

‘Volgens mij zijn dat geen tegenovergestelden van elkaar.’

‘Hij neemt alles altijd ontzettend serieus. En hij is niet echt een prater. Hij praat eigenlijk nooit. En hij doet nooit iets leuks. Zijn grootste hobby is fronsen.’

‘Zijn hóbbý is fronsen?’

‘Hij heeft geen enkel innerlijk leven,’ zei Cole. ‘Alles is een en al oppervlakkigheid met nul inhoud.’

‘Iedereen heeft een innerlijk leven,’ zei ik.

‘Hutch niet,’ zei Cole vol vastberadenheid. ‘Het enige wat hij doet is sporten, water drinken, gezond eten en de hele dag door mensen redden. Hij drinkt nooit alcohol. Niet eens één biertje. En hij is al zeker een jaar niet meer op een afspraakje geweest.’

‘Oké... maar dat laatste lijkt me toch geen probleem?’ vroeg ik. Zo bijzonder vond ik het niet dat hij vrijgezel was.

‘Wacht maar tot je hem ziet.’

‘Hoezo?’

Cole haalde zijn schouders op. ‘Hij is knap, oké? Een man met zijn uiterlijk is alleen vrijgezel als hij echt een bloedhekel heeft aan de liefde.’

‘Je denkt dat hij een hékel heeft aan de liefde?’

‘Ik bedoel gewoon,’ zei Cole, ‘dat zijn levenskeuzes voor zich spreken.’

Oké. ‘Ik ben ook al zeker een jaar niet meer op een afspraakje geweest. Heb ik dan ook een hekel aan de liefde?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Cole. ‘Is dat zo?’

Dat was een goede vraag.

Misschien wel.

Een jaar. Pas toen ik het zei, besepte ik dat ik inmiddels een jaar vrijgezel was.

Toch dacht ik niet dat ik een hekel aan de liefde had. Ik dacht dat ik gewoon een tijdje van mijn vorige relatie moest herstellen.

Je kon toch niet zomaar een hekel hebben aan de liefde? Was dat überhaupt mogelijk?

Nu ik erover nadacht, besepte ik echter dat Cole best eens gelijk zou kunnen hebben... want wat had de liefde me eigenlijk ooit op-

geleverd? Behalve frustratie, vermoeidheid en eindeloze misleiding en teleurstelling? Was de liefde in mijn leven tot nu toe niet een enorme verspilling van tijd en energie geweest? Misschien was ik wel te naïef geweest. Had ik te veel Disneyfilms gezien. Of te veel romantische comedy's uit de jaren negentig.

Misschien had ik kritischer moeten zijn.

'Ik geloof niet dat ik een hekel heb aan de liefde,' zei ik uiteindelijk tegen Cole. 'Maar dat lijkt me niet eens zo'n gek idee.'

Een jaar geleden was ik afgewezen door mijn verloofde, de inmiddels erg beroemde Lucas Banks. Jarenlang was hij een erg aardige, maar onsuccesvolle muzikant geweest – tot een van zijn TikTok-video's viraal ging op dezelfde avond dat hij me ten huwelijk vroeg.

De ring zat nog geen vijfseconden om mijn vinger toen er opeens honderden meldingen op zijn telefoon binnenkwamen. Een liedje dat hij online gezet had, bleek meer dan honderdduizend keer te zijn beluisterd. Het werd door allerlei mensen gedeeld en andere muzikanten namen er zelfs duetten mee op door instrumenten en harmonieën toe te voegen. In eerste instantie pikten alleen doodgewone mensen het nummer op, maar toen bemoeide Noah Kahan zich ermee en nog voor het einde van ons etentje was zijn video een miljoen keer bekeken. En dat op één dag.

Aanvankelijk was ik dolenthousiast. Lucas en ik bleven tot sluitingstijd in dat chique restaurant zitten. Hij had alleen nog maar oog voor zijn telefoon en leek onze verloving al gauw te zijn vergeten. Zijn video was razend populair en hoe hoger het aantal views, des te groter onze ogen werden. *Gebeurt dit allemaal echt?* leken we ons allebei af te vragen.

Al gauw werd Lucas gebeld door de ene na de andere talentscout en werden hem allerlei sponsordeals aangeboden, waardoor zijn leven compleet veranderde.

En dat allemaal binnen een paar weken.

Sommige muzikanten die op TikTok populair worden, hebben in hun hele leven nog maar één nummer geschreven – en soms duurt dat

nummer nog geen twintig seconden. Sommige muzikanten kunnen niet eens zingen en zijn nog nooit in een opnamestudio geweest. In een artikel las ik over een vrouwelijke manager die een potentiële cliënt met een miljoen volgers omschreef als 'iemand die niet eens kon klokkijsen'. Ze was helemaal naar New Jersey gevlogen om een deal met hem te sluiten, maar met lege handen weer vertrokken.

Lucas was echter totaal anders. Hij schreef al sinds de middelbare school zijn eigen muziek, speelde piano, gitaar én mondharmónica en had tientallen nummers klaarliggen om uit te brengen. Toen zijn grote kans kwam, greep hij die dan ook met beide handen aan.

Ik was ontzettend blij voor hem. Echt waar.

Maar door mijn eigen omstandigheden kon ik niet delen in zijn geluk. Ik werkte destijds fulltime aan de Universiteit van Noord-Texas, waar ik video's maakte om geld voor de school in te zamelen. Ik kon mijn baan niet zomaar opzeggen om als roadie met hem mee te gaan. Ik was immers volwassen en dus had ik zo mijn verantwoordelijkheden.

Lucas ging alleen op pad om in clubs op te treden en videoclips te maken. Algauw werd hij gevraagd om het voorprogramma van de Jonas Brothers te verzorgen en dus ging hij op tournee. Ik zag hem vaker op mijn telefoon dan in het echt.

Misschien was het wel onvermijdelijk dat hij zou vreemdgaan.

Zou iedereen om ons heen dat al hebben zien aankomen?

Het is waarschijnlijk maar goed dat we nooit met elkaar getrouwd zijn. Toen zijn carrière eenmaal op gang kwam, lukte het Lucas niet meer om samen plannen te maken. Het prikken van een datum voor de bruiloft kwam er dan ook niet van, al probeerde ik dat ook niet af te dwingen. Ik dacht dat we nog een heel leven hadden om met elkaar te trouwen.

Maar toen verscheen er online opeens een foto van Lucas in een wel erg intieme houding met Lili Ventura, die zelf nog maar net getrouwd was. Algauw werd die door allerlei roddelsites opgepikt.

En met 'opgepikt' bedoel ik dat niemand nog om het schandaal heen kon.

Ik bezocht geen roddelsites en dus zou ik de foto waarschijnlijk niet snel spontaan zijn tegengekomen. Binnen de kortste keren begonnen mensen me echter screenshots te sturen van Lucas met zijn hand op

Lili Ventura's kont, en van artikelen met titels zoals *heeft Lucas een affaire???* en *hoe durft hij!!!*

Lili Ventura ontving verreweg de meeste haatreacties. Om de een of andere reden werd Lucas amper iets kwalijk genomen.

Ik nam hem zijn gedrag alleen wel kwalijk.

Zodra ik de foto zag, liet die me niet meer los en ging ik op zoek naar meer bewijzen dat Lucas en Lili een affaire hadden.

Dat was toch niet zo gek?

Had Lucas op de rode loper van de Grammy's zijn arm om Lili Ventura's schouders geslagen? Hielden ze op de foto bij de ingang elkaars hand vast? En stond hij op de afterparty wel erg dicht tegen haar aan?

Ik was natuurlijk geen privédetective, maar... het antwoord op alle drie die vragen was ja.

Op de avond dat de foto van Lucas en Lili online verscheen, stuurde ik hem een berichtje in L.A. Ik besloot hem meteen om een antwoord te vragen. *Hé. Bedrieg je me met Lili Ventura?*

Tot niemands verbazing behalve die van mij reageerde hij niet.

De volgende dag belde hij me en zei hij met rauwe stem: 'Laten we praten als ik thuis ben.'

Maar we hoefden al niet meer te praten.

Aan zijn stem hoorde ik dat het antwoord op mijn vraag ja was. En dat was op de foto's online ook overduidelijk te zien.

'Je kunt er maar beter nu achter komen,' had mijn nicht Beanie gezegd, en daar had ze waarschijnlijk gelijk in.

Dat was inmiddels blijkbaar een jaar geleden en ondanks de tegenslag die ik te verwerken had gekregen, probeerde ik simpelweg het beste van mijn leven te maken. Ik had Lucas de deur gewezen, nieuwe dekbedovertrekken gekocht en leren haken. Kort na de breuk had ik op een avond iets drastisch willen doen en dus had ik met een keukenschaar een pony geknipt. Ik had een airfryer gekocht, een verslaving aan audioboeken opgebouwd en een nieuwe baan gevonden. Ik maakte nu geen promovideo's meer voor een universiteit, maar voor... allerlei andere bedrijven. Voor wie ons ook maar inhuurde.

Het ging prima met me.

Om heel eerlijk te zijn, voelde het verlies van Lucas ergens als

een opluchting. Ik ben namelijk totaal niet geschikt om met een beroemdheid samen te zijn. Bovendien had de breuk ook voordelen. Ik hoefde bijvoorbeeld nooit meer op de bank te zitten en te doen alsof ik totaal in Lucas' gitaarspel opging. Ik hoefde nooit meer aan te horen hoe hij tijdens een etentje drie uur lang met zijn manager belde. En – dit was misschien nog wel het grootste voordeel – ik hoefde nooit meer naar een awardshow.

Awardshows waren afschuwelijk.

En voor mij al helemaal. Want ik was compleet het tegenovergestelde van alles wat op awardshows als waardevol werd beschouwd. Ik was immers niet beroemd, niet rijk, niet oogverblindend mooi en zelfs niet bijzonder getalenteerd.

Het enige wat ik had, was mijn relatie met Lucas. Wat allesbehalve genoeg bleek te zijn om me te beschermen.

Dat merkte ik voor het eerst toen ik met Lucas naar de Billboard Music Awards ging. Ik was erg trots op hem en keek eigenlijk best uit naar onze glamoureuze avond. Die middag ging ik winkelen en vond ik een vintage jurk met een bloemenprint die ik persoonlijk prachtig vond. Ik liet mijn haar en mijn nagels doen. Ik smeerde zelfs speciale vochtinbrengende crème op mijn kuit.

Ik verwachtte me te voelen zoals Assepoester op het bal.

En weet je wat? Zo voelde ik me ook. In eerste instantie.

Tot er allerlei berichtjes op mijn telefoon binnenkwamen waarin stond dat het internet mijn jurk spuuglelijk vond.

Nog voor de show voorbij was, werden er online foto's van mij en Lucas geplaatst met opmerkingen zoals: *Waarom heeft Lucas Banks zijn moeder meegenomen naar de Billboard Awards?*, *Wie is die truttige vrouw naast Lucas Banks?* en *Is Lucas Banks samen met Mrs. Doubtfire?*

Blijkbaar dacht iemand echt dat ik Lucas' móeder was.

Ik was zesentwintig. En hij was vier jaar ouder dan ik!

Voor alle duidelijkheid, geen van die opmerkingen was waar. Ik zag – en zie – er niet uit zoals Mrs. Doubtfire.

Nu vraag je je natuurlijk af hoe ik er dan wél uitzie.

Lang vond ik dat een moeilijke vraag om te beantwoorden.

En ik weet het antwoord nog steeds niet zo goed. Ik zag er... prima uit.

Niet zo bijzonder, maar wel vriendelijk – een beetje zoals je onschuldige beste vriendin. Een meter vijfenzestig lang. Bruin haar tot vlak onder mijn schouders. Armen, benen, borsten – alles erop en eraan. Het bijzonderste aan me was waarschijnlijk dat in mijn onopvallende goudgroene ogen een heel klein stukje van mijn iris lichtbruin was. Al viel dat eigenlijk amper op. Zelfs ik zag het zelden meer. En Lucas had het voor zover ik wist nog nooit opgemerkt.

Wat uiteindelijk maar goed was. Anders had hij er misschien wel een liedje over geschreven.

Mijn punt is dus eigenlijk dat het meest ongebruikelijke aan mij iets was wat je alleen zag als je echt, écht goed keek.

En dat deden de meeste mensen niet. Ikzelf ook niet.

Ik was misschien een beetje zoals de voor-foto's van vrouwen die plastische chirurgie hebben ondergaan, en over wie mensen dan zeggen: Waarom heeft ze in vredesnaam aan zichzelf laten sleutelen? Ze zag er voor de operatie prima uit.

Ik was 'de vrouw die er voor de operatie prima uitzag'.

Of tenminste, dat dacht ik.

Tot het internet dat opeens niet met me eens bleek te zijn.

Hulde ik mezelf die avond in slaap? Zei ik dat ik me de rest van mijn leven in mijn appartement zou opsluiten? En besloot ik de volgende ochtend zodra ik wakker werd dat mijn 'truttigheid' door een hongerdieet kon worden verholpen?

Reken maar.

Heb je weleens gehoord van de uithongeringsexperimenten die in de jaren veertig op dienstweigeraars werden uitgevoerd? De experimenten waarbij mensen zo weinig calorieën tot zich namen dat ze compleet doordraaiden – en een van de deelnemers per ongeluk expres zijn eigen vingers afhakte?

Dat was het regime dat ik voor mezelf bedacht had.

Ik bekeek er zelfs een documentaire over. De deelnemers aan die experimenten aten iets meer dan vijftienhonderd calorieën per dag.

En dus besloot ik zelf duizend calorieën te eten.

Als die mensen gek geworden waren, zou ik nóg gekker worden.

Wat op dat moment als een erg goede keuze voelde.

Mijn doelen waren simpel: (1) ik wilde maat tweeëndertig hebben, en

(2) ik wilde dat mijn bovenbenen elkaar nooit meer zouden aanraken.

Als je erover nadenkt, was het zo'n bizar idee: dat ik de wereld pijn wilde doen door mezelf pijn te doen.

Maar iets beters kon ik op dat moment niet bedenken.

Ik zal een stukje doorspoelen en je verklappen dat ik uiteindelijk bijna maat tweeëndertig had – en dat mijn bovenbenen elkaar niet meer aanraakten – en dat allemaal door werkelijk overal mee te stoppen.

Ik droeg nooit meer een stof met een print. Na die awardshow droeg ik alleen nog zwarte spijkerbroeken met daarop een zwart T-shirt.

Mijn sokken en ondergoed waren ook zwart.

En dat was dat. Een jaar lang was ik chagrijnig, hongerig en totaal geobsedeerd door al het eten dat ik niet at, maar dat me wel continu leek te achtervolgen.

Meerdere keren per dag droomde ik ervan om in mijn eentje een complete gebraden kip te verorberen.

De dagboeken die ik al mijn hele leven bijhield, hadden altijd volgestaan met gedichten, tekeningen en verhalen over de boeken die ik las en de mensen en plekken die iets voor me betekenden. Maar dat jaar? Het enige wat ik noteerde, was hoeveel calorieën ik had gegeten. Een typische dagboekbijdrage zag er zo uit:

2 zwarte koffie

10 bleekselderij

80 appel

284 kipfilet

70 125 gram magere Griekse yoghurt

86 vegetarisch eiwit

0 2 liter water

34 150 gram gestoomde boerenkool

182 wilde zalmfilet

94 275 gram gestoomde broccoli

160 halve avocado

1002 TOTAAL (*Dat kan beter!*)

Dit was letterlijk alles wat ik over mijn dag te zeggen had. Deze lijst was waar mijn hele innerlijke leven om draaide. En voor de duidelijkheid: dit was voor mij een hartverscheurend resultaat. Ik had mijn doel van duizend calorieën immers overschreden, wat ik rampzalig vond.

Ik had die zwarte koffie beter kunnen laten staan.

Hoe dan ook – ik maakte honderden van dit soort lijstjes. Hele dagboeken vulde ik ermee. Zoals tijdens de experimenten in de jaren veertig al werd geconcludeerd: als je honger hebt, kun je nergens anders meer aan denken.

Ik was waarschijnlijk dodelijk saai geworden. Dat kon bijna niet anders.

Soms vroeg ik me 's avonds laat af of dat misschien een deel van de reden was waarom Lucas was vreemdgegaan – voordat ik mezelf wakker schudde en voor de zoveelste keer herhaalde dat bedrog nooit de schuld is van de bedrogene. De bedrieger is altijd verantwoordelijk voor zijn eigen gedrag.

Misschien was ik inderdaad wel saai geworden. Maar dat wilde nog niet zeggen dat Lucas met Lili Ventura tussen de lakens hoefde te duiken.

Inmiddels waren ze overigens niet meer samen.

Maar weet je wat ik deed nadat ik Lucas ons appartement uit had gezet?

Ik at ruim drie liter chocolate chip cookie dough-ijs.

Niet één liter. Niet twee. Drie liter.

Tegen de tijd dat ik de bodem van de bak bereikte, was het ijs veranderd in een soort soep, maar toch at ik hem helemaal leeg.

Vervolgens at ik de rest van de week alleen nog maar ijs. En toen... kocht ik een stapel boeken over body positivity, las ik die allemaal uit en ontvolgde ik zowel Lucas als iedereen die hem kende. Ik gaf mijn bovenbenen toestemming om elkaar weer te strelen en besloot – voor zover ik daartoe in staat was – beter voor mijn lichaam te gaan zorgen.

Het was een erg helende reis geweest. In een jaar tijd was ik ver gekomen. Ik was dan ook best trots op mezelf – en op mijn bovenbenen.

Maar eigenlijk stond ik nog maar aan het begin.

Het was één ding om boeken over body positivity te lezen, maar iets heel anders om de ideeën van die beweging in mijn eigen leven te integreren.

Ik droeg nog steeds elke dag een zwarte spijkerbroek en een zwart T-shirt. Ik durfde nog steeds niet in het middelpunt van de belangstelling te staan en verstopte me liever achter anderen. En ik vermeed spiegels.

Ik had mijn denkwijze en mijn gedrag veranderd en mezelf toestemming geven om te eten wat ik wilde. Ik had zelfs – wat ik een geniale vondst vond – voor een dollar per stuk wat oude kunstboeken achter in een tweedehands boekwinkel gevonden, die ik vervolgens gebruikt had om een dagboek over zelfacceptatie te maken. Dat vulde ik elke avond aan met naaktportretten van volle vrouwen uit de tijd van de barok die onder de cellulitis zaten, maar door oude meesters zoals Rubens, Titiaan en Botticelli als ware godinnen waren vereeuwigd.

Ik probeerde mijn aandacht te richten op afbeeldingen van vrouwen die niet gefotoshopt waren. Ik probeerde afstand te nemen van de tegenwoordige schoonheidsidealen. Ik probeerde vrede te sluiten met mijn bovenbenen. Ik wilde mijn definitie van schoonheid verbreden zodat ook de versie van mezelf zonder honger en met bovenbenen die elkaar aanraakten eronder zou vallen. Ik wilde me thuis voelen in mijn eigen lichaam – wat dat ook betekende.

Dat was alleen makkelijker gezegd dan gedaan.

In het afgelopen jaar was ik mezelf beter gaan behandelen.

Maar ik had mijn geboekte vooruitgang nog niet op de proef gesteld.

Het was misschien hard geweest om mezelf uit te hongeren, maar ergens was het ook troostend geweest om zo simpel te denken. Alle chaos van de wereld was verdwenen en ik was volledig opgegaan in een rechtlijnige methode om mijn eigen lichaam – in theorie, tenminste – onder controle te houden. Zolang ik niet meer dan duizend calorieën per dag at, was ik veilig. Dan kon er niks naars met me gebeuren.

Al dachten Lucas, Lili Ventura en het internet daar overduidelijk anders over.

Hoe noemen sommige mensen het ook alweer als je verloofde je voor het oog van de hele wereld bedriegt met een popster? Een kans voor persoonlijke groei?

In het afgelopen jaar was ik absoluut gegroeid. Zowel letterlijk als figuurlijk. Op erg positieve, maar ook angstaanjagende manieren.

En dat was precies de reden waarom ik me op dit moment wat emotioneel voelde. Ik had zojuist toegezegd voor onbepaalde tijd naar Key West te vliegen en een klus te klaren waarvoor ik allesbehalve gekwalificeerd was. En dat met een man die volgens zijn eigen broertje 'te perfect' was. Toen Cole Hutcheson zijn hand optilde om me een high five te geven en zei dat ik vooral mijn bikini niet moest vergeten, barstte ik dan ook in tranen uit.

OM HAAR BAAN TE REDDEN, STORT ZE ZICH IN EEN AMBITIEUS LIEFDES- AVONTUUR – ZÓNDER ZWEMBANDJES.

Katie heeft zich flink gebrand aan de liefde en nu dreigt ook nog eens haar carrière in rook op te gaan. De enige manier om haar baan als videoproducer van een wisse dood te redden is door in zee te gaan – *no pun intended* – met reddingszwemmer Hutch en een reportage over hem te maken. Klein detail: ze is niet bepaald blij met haar *bikini body*. O ja, en ze heeft de zwemvaardigheid van een baksteen. Maar dat hoeft Hutch heus niet te weten...

Wat begint als één leugentje om bestwil verandert al snel in een web van bedrog waar Katie maar moeilijk uit kan ontsnappen. Want hoe beter ze Hutch en diens kleurrijke tante en trouwe reddingshond leert kennen, hoe lastiger het wordt om de waarheid te vertellen. Maar wordt het niet eens tijd om eerlijk te zijn – niet alleen tegen Hutch, maar ook tegen zichzelf?

KATHERINE CENTER is *New York Times*-bestsellerauteur van feelgoodromans boordevol humor én een flinke dosis body positivity. Haar romans *The Lost Husband* en *Happiness for Beginners* werden verfilmd.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

